

Arrest

nr. 203 526 van 4 mei 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat K. HOLSBEKE
K.L. Maenhoutstraat 53
9830 SINT-MARTENS-LATEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 april 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van het inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN HOLSBEKE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Tussen 2013 en 2015 heeft verzoekster vijf visumaanvragen ingediend die allen werden geweigerd.

Zij is vervolgens op illegale wijze het Rijk binnen gekomen, alwaar zij, volgens haar verklaring, reeds bijna een jaar zou verblijven.

Op 29 november 2017 legt verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning af met dhr. M.F. van Iraakse nationaliteit, met verblijfsrecht. Er werd een onderzoek schijnwettelijke samenwoning gestart.

Op 1 februari 2018 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 30 maart 2018 geeft de Procureur des Konings Oost-Vlaanderen een negatief advies aangaande de wettelijke samenwoning.

Op 4 april 2018 weigert de ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Gent de wettelijke samenwoning.

Op 24 april 2018 wordt verzoekster gehoord.

Op 26 april 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, aan verzoekster op dezelfde datum ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: A.

voornaam: N.

geboortedatum: 22.09.1978

geboorteplaats: Naima

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Zij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van hem arrestatie.

Risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene kwam illegaal het land binnen. Volgens de verklaring die zij aflegde in het centrum op 24/04/2018 zou zij ongeveer een jaar in België zijn. Ze kan dit echter niet aantonen. Zij heeft zich niet gemeld bij een gemeente om een aankomstverklaring te laten opstellen zoals bepaald in artikel 5 van de Vreemdelingenwet. Het is dus onduidelijk sinds wanneer zij in België zou zijn. Zij negeert de bestaande procedures. Dit kan gezien worden als een onwil om mee te werken met de overheid.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft zich reeds niet aan de verwijderingsmaatregel van 30 dagen aan haar betekend op 01/02/2018 gehouden. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

10° Betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is.

Betrokkene maakte melding van een wettelijke samenwoning bij de gemeente Gent met een Iraakse onderdaan M. F. I. (OV ...). Mijnheer M. beschikt over een recht op verblijf in België. De stad Gent weigerde op 04/04/2018 om deze samenwoning te registreren, na een negatief advies te hebben

ontvangen van het parket. Zowel het parket als de burgerlijke stand van de stad Gent zijn de mening toegedaan dat betrokkene deze wettelijke samenwoning wenst af te sluiten om een verblijfsvoordeel te bekomen en dus niet om een amoureuze relatie te bestendigen. Er is met andere woorden sprake van andere doeleinden dan dewelke zouden passen bij het afsluiten van een wettelijke samenwoning. Bovendien, een intentie tot wettelijk samenwonen opent geen verblijfsrecht.

Het staat mijnheer M. vrij om betrokkene achterna te reizen naar Marokko. Zij kan vanuit Marokko een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is bijgevolg geen sprake. Ze krijgt ook een inreisverbod opgelegd van 2 jaar maar kan altijd een opheffing aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om haar partner in België te komen bezoeken. Betrokkene zegt aan de politie bij haar arrestatie dat ze nog schoonfamilie van haar zus in Aalst heeft wonen. Er wonen ook nog een tante en schoonzus in Charleroi. Deze familieleden vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene toont immers niet aan dat er op één of andere manier sprake zou zijn van een voldoende mate van afhankelijkheid ten aanzien van deze personen.

Betrokkene legt niet gedetailleerd uit waarom ze niet terugkan naar Marokko. Bij het hoorrecht afgenomen in het centrum op 24/04/2018 zegt ze dat ze in België wil blijven omdat het een mooi land is en omdat ze hier wil werken. Economische migratie valt echter niet onder de bescherming van artikel 3 van het EVRM.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Afghanistan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat zij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden. De arts van het gesloten centrum bevestigt in zijn advies dat betrokkene inderdaad niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou betekenen.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Zij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van hem arrestatie.

Risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene kwam illegaal het land binnen. Volgens de verklaring die zij aflegde in het centrum op 24/04/2018 zou zij ongeveer een jaar in België zijn. Ze kan dit echter niet aantonen. Zij heeft zich niet gemeld bij een gemeente om een aankomstverklaring te laten opstellen zoals bepaald in artikel 5 van de Vreemdelingenwet. Het is dus onduidelijk sinds wanneer zij in België zou zijn. Zij negeert de bestaande procedures. Dit kan gezien worden als een onwil om mee te werken met de overheid.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft zich reeds niet aan de verwijderingsmaatregel van 30 dagen aan haar betekend op 01/02/2018 gehouden. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

10° Betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is.

Betrokkene maakte melding van een wettelijke samenwoning bij de gemeente Gent met een Iraakse onderdaan M. F. I. (OV ...). Mijnheer M. beschikt over een recht op verblijf in België. De stad Gent

weigerde op 04/04/2018 om deze samenwoning te registreren, na een negatief advies te hebben ontvangen van het parket. Zowel het parket als de burgerlijke stand van de stad Gent zijn de mening toegedaan dat betrokkene deze wettelijke samenwoning wenst af te sluiten om een verblijfsvoordeel te bekomen en dus niet om een amoureuze relatie te bestendigen. Er is met andere woorden sprake van andere doeleinden dan dewelke zouden passen bij het afsluiten van een wettelijke samenwoning. Bovendien, een intentie tot wettelijk samenwonen opent geen verblijfsrecht.

Het staat mijnheer M. vrij om betrokkene achterna te reizen naar Marokko. Zij kan vanuit Marokko een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is bijgevolg geen sprake. Ze krijgt ook een inreisverbod opgelegd van 2 jaar maar kan altijd een opheffing aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om haar partner in België te komen bezoeken. Betrokkene zegt aan de politie bij haar arrestatie dat ze nog schoonfamilie van haar zus in Aalst heeft wonen. Er wonen ook nog een tante en schoonzus in Charleroi. Deze familieleden vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene toont immers niet aan dat er op één of andere manier sprake zou zijn van een voldoende mate van afhankelijkheid ten aanzien van deze personen.

Betrokkene legt niet gedetailleerd uit waarom ze niet terugkan naar Marokko. Bij het hoorrecht afgenomen in het centrum op 24/04/2018 zegt ze dat ze in België wil blijven omdat het een mooi land is en omdat ze hier wil werken. Economische migratie valt echter niet onder de bescherming van artikel 3 van het EVRM.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Afghanistan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat zij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden. De arts van het gesloten centrum bevestigt in zijn advies dat betrokkene inderdaad niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou betekenen.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

(...)"

Op 26 april 2018 neemt de gemachtigde tevens een inreisverbod voor twee jaar, aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde datum. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Verzoekster voert in haar verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid aan dat de gewone schorsings- en vernietigingsprocedure onherroepelijk te laat zal komen. Zij wordt vastgehouden met het oog op haar verwijdering van het grondgebied. Een gedwongen repatriëring naar Marokko is aldus nakend.

De Raad meent dat een onderscheid moet gemaakt worden wat de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid betreft, naargelang verzoekster de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies), dan wel het inreisverbod (bijlage 13sexies) viseert.

De Raad stipt aan dat door verzoekster geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de huidige vordering het inreisverbod (bijlage 13sexies), tot voorwerp heeft. Verzoekster brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat haar onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zich zou voltrekken.

Aangezien de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wordt aangetoond met betrekking tot het inreisverbod (bijlage 13sexies), kan onderhavige vordering geen aanleiding geven tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing. Wanneer geen uiterst dringende noodzakelijkheid werd vastgesteld, dient de vordering tot schorsing immers op grond van artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet te worden verworpen.

Met betrekking tot de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies) daarentegen blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoekster op 26 april 2018 van haar vrijheid werd beroofd en wordt vastgehouden in Brugge. Omwille van de vasthouding en de overbrenging met het oog op haar verwijdering, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten, thans de eerste bestreden beslissing, heeft plaatsgevonden.

De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) betreft.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de

vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 7, 62, 74/11, 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel en van de artikelen 3, 6 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Ten slotte voert verzoekster het respect voor de menselijke waardigheid aan.

3.3.2.2 Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekster bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet omdat zij niet in het bezit is van een geldig visum en op grond van artikel 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet omdat er een risico op onderduiken bestaat. Verzoekster betwist niet dat zij niet in het bezit is van een geldig visum. Aan de formele motiveringsplicht werd aldus voldaan.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt *prima facie* geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Verzoekster zet uiteen op welke wijze zij dhr. M.F. heeft ontmoet. Zij ontkent niet dat de relatie zich snel heeft ontwikkeld maar ze benadrukt dat er weldegelijk een ware relatie is en een hechte band. Zij is ingetrokken bij dhr. M.F. en ze wonen samen sinds 18 juli 2017. Verzoekster meent dat de weigering van registratie van de wettelijke samenwoning gegrond is op foute elementen. Daarom gaan zij beroep indienen bij de Rechtbank van Eerste Aanleg. Verzoekster herhaalt dat er sprake is van een effectief gezinsleven. Verzoekster wijst er ook op dat zij samen met haar partner in behandeling is in het fertiliteitscentrum verbonden aan het AZ Jan Palfijn en voegt stukken toe ter staving van deze behandeling voor het vervullen van haar kinderwens. Een afspraak is gepland op 8 mei 2018. Verzoekster verwijt de verwerende partij in de bestreden beslissing niets te vermelden van het feit dat de beroepstermijn tegen de weigeringsbeslissing van de registratie van de wettelijke samenwoning nog loopt. Dit is een schending van de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting. Verzoekster benadrukt dat het van essentieel belang is dat zij persoonlijk verschijnt voor de Rechtbank van Eerste Aanleg zodat de onduidelijkheid aangaande de beweerd tegenstrijdige verklaringen kan worden uitgeklaard. De weigering van wettelijke samenwoning is een persoonlijke aangelegenheid en dus dient zij

persoonlijk aanwezig te zijn op deze procedure. Verzoekster verwijst nog naar een arrest van de Raad. Bovendien kan de familierechter geen effectieve samenwoning vaststellen als de samenwoning *de facto* ongedaan is gemaakt.

De Raad merkt op dat verzoekster niet betwist op het grondgebied van het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument. Zij heeft zich ook niet aangemeld bij de gemeente teneinde een aankomstverklaring af te leggen. Wat het gezinsleven betreft motiveert de bestreden beslissing het volgende: *“Betrokkene maakte melding van een wettelijke samenwoning bij de gemeente Gent met een Iraakse onderdaan M. F. I. (OV ...). Mijnheer M. beschikt over een recht op verblijf in België. De stad Gent weigerde op 04/04/2018 om deze samenwoning te registreren, na een negatief advies te hebben ontvangen van het parket. Zowel het parket als de burgerlijke stand van de stad Gent zijn de mening toegedaan dat betrokkene deze wettelijke samenwoning wenst af te sluiten om een verblijfsvoordeel te bekomen en dus niet om een amoureuze relatie te bestendigen. Er is met andere woorden sprake van andere doeleinden dan dewelke zouden passen bij het afsluiten van een wettelijke samenwoning. Bovendien, een intentie tot wettelijk samenwonen opent geen verblijfsrecht.”* In tegenstelling tot verzoeksters betoog heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met de door verzoekster aangehaalde relatie met dhr. M.F.. Verwerende partij wijst erop dat er geen registratie is van de wettelijke samenwoning. Uit het administratief dossier blijkt dat de weigeringsbeslissing van 4 april 2018 van de ambtenaar van de burgerlijke stand zich daarin bevindt. De ambtenaar van de burgerlijke stand van Gent concludeert dat uit het onderzoek blijkt dat de verklaring van wettelijke samenwoning kennelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel en weigert daarom de verklaring van wettelijke samenwoning te registreren. Gelet op de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij vervolgens besluit dat deze weigering een contra-indicatie vormt voor het vaststellen van het bestaan van een werkelijk gezinsleven.

Verzoekster wijst er evenwel op dat zij nog een beroep gaat indienen tegen deze weigeringsbeslissing. De Raad merkt op dat zulk beroep geen invloed heeft op de onregelmatige verblijfssituatie van verzoekster en geen schorsende werking kent die de uitvoerbaarheid van onderhavig bevel verhindert. Vorderingen die betrekking hebben op de wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is. Bovendien toont verzoekster niet aan dat zij zich niet door haar raadsman kan laten vertegenwoordigen noch dat haar beroep niet zal worden behandeld op grond van het loutere feit dat zij zich door haar raadsman laat vertegenwoordigen. De Raad merkt in dit verband nog op dat in het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog geregistreerd mag worden, verzoekster een visumaanvraag kan indienen bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging. Ook de opschorting of opheffing van het inreisverbod kan verzoekster vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven. Waar de verzoekster verwijst naar het arrest nr. 37 088 van 18 januari 2010, merkt de Raad op dat elke zaak individueel beoordeeld dient te worden. Arresten hebben in de continentale rechtstraditie geen bindende werking of precedentswaarde.

Wat de fertiliteitsbehandeling betreft merkt de Raad op dat de verwerende partij niet in kennis werd gesteld van deze behandeling ondanks dat zij daartoe wel de mogelijkheid had. Verzoekster is uitgebreid gehoord op 24 april 2018 en er werd haar op het einde uitdrukkelijk gevraagd of zij nog iets wenste toe te voegen. Nu verwerende partij niet op de hoogte werd gesteld van haar fertiliteitsbehandeling kan verzoekster haar bezwaarlijk verwijten hierover niets te hebben gemotiveerd.

Verzoekster toont niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of op grond van een foutieve feitenvinding tot deze conclusie is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Nu in de bestreden beslissing is gemotiveerd aangaande haar gezinsleven kan de opgeworpen schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet worden aangenomen. Uit een eenvoudige

lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er wel degelijk rekening is gehouden met het door verzoekster voorgehouden gezinsleven.

Artikel 6 van het EVRM is enkel van toepassing op burgerlijke en strafrechtelijke zaken en het vreemdelingenrecht is een politiek recht dat hier niet onder valt. De rechten van verdediging zijn op het op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken toepasselijk en derhalve niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet, zodat verzoekster de schending ervan niet dienstig kan inroepen.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het bestaan van een werkelijk gezinsleven met de partner niet aanvaardt gelet op het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 4 april 2018 weigerde de wettelijke samenwoning te registreren. Deze weigering was gestoeld op het feit dat de verklaring van wettelijke samenwoning kennelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoekster.

Gelet op de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij vervolgens besluit dat deze weigering een contra-indicatie vormt voor het vaststellen van het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Immers, de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand raakt aan de kern van wat als een beschermenswaardig gezinsleven wordt beschouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name een stabiele en oprechte *de facto* relatie tussen partners.

Het gegeven dat verzoekster verbleef bij haar partner, doet geen afbreuk aan de duidelijke voormelde tegenindicatie. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 van het EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Ook middels de verwijzing naar het eventuele beroep dat wordt aangetekend tegen de weigering van registratie van de wettelijke samenwoning bij de rechtbank van eerste aanleg, toont verzoekster, gelet op het grondig onderzoek van de ambtenaar van de burgerlijke stand, niet aan dat zij een effectief beleefde partnerrelatie heeft met dhr. M.F.. De verwerende partij kon op kennelijk redelijke wijze oordelen dat dit gegeven op zich geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

Ook verzoeksters kinderwens toont op zich niet aan dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zelfs aangenomen dat verzoekster een gezinsleven heeft met haar partner wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen verblijfsrecht ontnemt. Verzoekster verblijft illegaal in het land. Het betreft derhalve een eerste toelating.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan artikel 8, tweede lid van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, *Ahmut v. United Kingdom*, §63).

Verzoekster is gehuwd in het buitenland op 15 januari 2018. Zij heeft slechts recent de huwelijksakte opgevraagd om er de erkenning van te bekomen. Verzoeksters voorgehouden gezinsleven werd ontwikkeld op het ogenblik dat zij zich bewust was of diende te zijn van haar illegale verblijfsstatus. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd: *“Het staat mijnheer M. vrij om betrokkene achterna te reizen naar Marokko. Zij kan vanuit Marokko een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen.”* Verzoekster zet in haar verzoekschrift niet uiteen waarom haar partner haar niet achterna kan reizen. Zij toont niet aan dat er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn om het voorgehouden gezinsleven in het land van herkomst of elders te leiden. Zij wijst op haar fertiliteitsbehandeling maar uit de stukken die verzoekster in bijlage heeft gevoegd blijkt dat haar eerste afspraak op 8 mei 2018 zou doorgaan. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat zij reeds een behandeling zou zijn gestart. Evenmin zet verzoekster uiteen dat een fertiliteitsbehandeling niet mogelijk zou zijn in haar land van herkomst of elders.

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

Verzoekster betoogt ten slotte dat haar aanhouding disproportioneel is aangezien de verwerende partij op de hoogte is van haar ‘vast adres’ en er geen enkel gevaar bestaat voor onderduiking. Verzoekster verwijst nogmaals naar haar afspraak in het AZ Jan Palfijn en meent dat teneinde zij haar kinderwens kan vervullen zij geenszins zal onderduiken of vluchten.

In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij aangaande het risico op onderduiken het volgende: *“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:*

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Zij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van hem arrestatie.

Risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene kwam illegaal het land binnen. Volgens de verklaring die zij aflegde in het centrum op 24/04/2018 zou zij ongeveer een jaar in België zijn. Ze kan dit echter niet aantonen. Zij heeft zich niet gemeld bij een gemeente om een aankomstverklaring te laten opstellen zoals bepaald in artikel 5 van de

Vreemdelingenwet. Het is dus onduidelijk sinds wanneer zij in België zou zijn. Zij negeert de bestaande procedures. Dit kan gezien worden als een onwil om mee te werken met de overheid.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft zich reeds niet aan de verwijderingsmaatregel van 30 dagen aan haar betekend op 01/02/2018 gehouden. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

10° Betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is."

Verzoekster betwist niet dat zij niet in het bezit is van een geldig visum op het moment van haar arrestatie en dat zij illegaal het land binnenkwam en geen aankomstverklaring liet opstellen en aldus de bestaande procedures negeert. Zij betwist evenmin dat zij weigerde gevolg te geven aan een eerdere verwijderingsmaatregel van 1 februari 2018. Ook de vaststelling dat de registratie van wettelijke samenwoning werd geweigerd nadat uit grondig onderzoek blijkt dat de intentie van verzoekster kennelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfrechtelijk voordeel, stemt overeen met de stukken in het administratief dossier. Verzoekster weerlegt deze motieven niet door te verwijzen naar het feit dat zij over een vast verblijfsadres beschikt en een afspraak heeft in het AZ Jan Palfijn. Verzoekster toont niet aan dat de onmiddellijke vasthouding met het oog op een terugleiding kennelijk onredelijk of disproportioneel is, nu zij de motieven niet kan weerleggen met de enkele verwijzing naar het feit dat haar adres gekend is. Wat haar afspraak in het ziekenhuis betreft, herhaalt de Raad de vaststelling dat verzoekster de verwerende partij niet op de hoogte bracht van deze fertiliteitsbehandeling waardoor de verwerende partij er ook geen kennis van had. Verder toont verzoekster niet aan en dit blijkt evenmin uit de voorgelegde stukken dat zij heden daadwerkelijk een fertiliteitsbehandeling ondergaat en dat de verwijdering tot gevolg zou hebben dat een lopende behandeling zou worden afgebroken.

Ten slotte merkt de Raad op dat verzoekster nalaat uiteen te zetten op welke wijze artikel 3 van het EVRM en artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt geschonden door de bestreden beslissing waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Er is de Raad geen beginsel 'respect voor de menselijke waardigheid' gekend.

3.3.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat geen van de aangevoerde middelen ernstig is.

3.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

N. MOONEN